

**CRIME
TIME**

Shanghai

ennustus

TAPANI BAGGE

SHANGHAI
NOIR
1

TAPANI BAGGE

RIKOSROMAANIT

Väinö Mujunen

Valkoinen hehku 2009

Sininen aave 2011

Musta pyörre 2012

Punainen varjo 2013

Sinimusta kyyti 2020

Keltainen Cadillac 2021

Punamusta Baby 2022

Pomminvihreät renkaat 2023

Violetti vainoaja 2024

Lyijynharmaa taivas 2025

Onni Syrjänen

Kasvot tuulilasissa 2010

Kasvot katuojassa 2011

Kasvot hautakivessä 2019

Hämeenlinna Noir

Puhaltaja 2002

Paha kuu 2003

Kohtalon tähti 2004

Julma maa 2005

Musta taivas 2006

Kummisedän hautajaiset 2008

Hämeen hurjat (Julma maa,

Musta taivas, Kummisedän

hautajaiset) 2011

Havannan kuu 2014

Pieni talvisota 2015

Vieras mies (Ruusu Toivonen 1) 2018

Ruusu Toivonen 2

Vieras maa 2020

Elviira Noir

Pikku enkeli 2016

Pirunsaari 2017

Pitkä kosto 2019

Minidekkari

Oravanpyörä 2010

Harri István Mäen kanssa:

Synnyimme lähtemään

(julkaistu nimellä

Pate Riikonen) 2006

Paha paikka 2010

HISTORIALLISET ROMAANIT

Maantien kutsu 2019

Soturisukua 2022

Hallin Hurja 2023

MUITA ROMAANEJA

Arvaamaton aarre 1991

Pelastajat 1998

SELKOKIRJAT AIKUISILLE

Alligaattori 2017

Marskin keppi ja muita selkotarinoita

2019

Tuhon torni 2021

Kirves-Reetta 2023

NOVELLIKOKOELMAT

Kasvot betonissa 2007

Ammattimies 2008

Hukkareissu 2013

Maan korvessa 2016

Haudasta lomalla 2017

Miehet asialla 2018

Miehet maailmalla 2021

Savunsininen juna 2025

LÄNNENKIRJA

Tappajatimantti. Kolme FinnWest

-klassikkoa 2015

ELÄMÄKERTOJA

Prosenttimies. Bikerin tarina (Jari Eklundin kanssa) 2022

Teddy, Aikka ja Alpo. Alpo Hakalan

musiikki ja elämä 1957-2021 (Jari Eklundin

kanssa) 2023

Prosenttimiehen paluu (Jari Eklundin

kanssa) 2024

Sinä kuolet huomenna (Toni Hakalan

kanssa) 2026

MUITA TIETOKIRJOJA

Vaaran viehätys 2015

Se murhaa joka osaa. Dekkarin tekemisen taito 2016

Rikoksen poluilla – ja muillakin 2019

Kirjavaa kyytiä 2023

Havana Black – Ukkoskansan soturit 2025

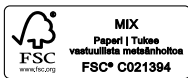
Rikosten pyörteissä 2026

TAPANI BAGGE

Shanghai ennustus

Shanghai Noir 1

**CRIME
TIME**

1.painos

@ 2026 Tapani Bagge

Kannen ulkoasu Jussi Kaakinen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-721-5

Painopaikka EU 2026

Tuoteturvallisuuden liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

*”Eivät ikävyydet etsi ihmistä, vaan
ihminen ikävyyksiä.”*

– Huang Jinrong

Keskeiset henkilöt

(siinä järjestyksessä kun ilmestyvät tarinaan)

Juho Hartman suomalainen onnensoturi

Olli Huikka suomalainen roisto

Madame Litvanoff venäläinen ennustaja ja bordellinpitäjä

Du Yuesheng liikemies-gangsteri, Vihreän liigan päällikköjä

Vanha Raivoisa Varis / vänrikki Anton Harlamov Du Yueshengin henkivartija

Shanghai Club Du Yueshengin henkivartija

Tähtilippu Du Yueshengin henkivartija

Puutarhuri Du Yueshengin henkivartija

Wong Qiao Hui filmitähti

Huang Jinrong ranskalaisen sektorin kiinalaisetsivien päällikkö ja Vihreän liigan pääpomo

Lin Guisheng Huang Jinrongin vaimo

Xiu Huang Jinrongin henkivartija

Zhang Xiaolin kolmas Vihreän liigan päällikkö, vastaa suhteista sotaherroihin

Lu Lanchun oopperatähti, Huang Jinrongin suojatti

Lu Xiaojia Shanghain varuskunnan komentajan poika

Lu Yongxiang Shanghain varuskunnan komentaja

Oswald Jones madame Litvanoffin viides mies, bordellinpitäjä

Gu Xinbao pelipaikka Fushengin entinen johtaja

Shao Xiaolain pelipaikka Fushengin kakkosmies

Etienne Fiori ranskalaisen sektorin poliisipäällikkö

Käsijalkapuoli-Gong kerjäläinen, erhunsoittaja

To ja **Lu** roistoja

Lola Petrova tanssitaiteilijatar

Miihkali Korppi inkeriläinen luutnantti

Rick Caine amerikkalainen kahvilanpitäjä, entinen muukalais-
legioonalainen

Sun Yat-sen Kiinan tasavallan presidentti

Zhou Enlai Kiinan kommunistipuolueen pääsihteeri ja Huangpun
sotilasakatemian poliittisen osaston johtaja

Tshiang Kai-shek Huangpun sotilasakatemian ja kansallismielisen
Kuomintang-puolueen johtaja

Mao Tse-tung kommunistinuorten johtaja

Tarkastaja Hastings brittipoliisi

Apulaiskomentaja Springfield kansainvälisen alueen huumaus-
aineiden vastaisten erikoisjoukkojen kenttäjohtaja

Hezekiel Brown Du Yueshengin asianajaja

Komentaja Wright kansainvälisen alueen poliisipäällikkö

Komisario Zheng Woosung-Shanghai rikospoliisi

Shen Xingshan kansainvälisen alueen kiinalaisetsivien päällikkö ja
Kahdeksan Suuren johtaja

Zhang Zongchang shandongilainen sotaherra

Kahden pyssyn Cohen / Morris Cohen presidentin henkivartija,
asekauppias

Wang Jiafa Vihreän liigan kuljetuspäällikkö

Meiling orpotyttö

Zhou Jianyun, Zhang Shichuan ja Zheng Zhengqiu Mingxing-
filmiyhtiön johtokolmikko

I

ENNUSTUS

Syyskuu
1924

1

Syyskuussa 1924 jäin laivasta Shanghaissa. Olin saanut vuodessa tarpeekseni kansimiehen hommista ja ajattelin katsoa, löytyisikö miljoonakaupungista jotain mielenkiintoisempaa. Olin yhtä vanha kuin vuosisata, mutta siihen saakka olin vain ajelehtinut. Etsin elämälleni suuntaa.

Kun kiinalaiskulit alkoivat japanilaisen työnjohtajan karjunnan tahtiin purkaa Saigonista tuotuja riisisäkkejä *Tilda*-laivasta makasiiniin, minä lähdin kävelemään. Ankkuripaikkamme oli muutaman kilometrin päässä kaupungin keskustasta ja seiloreilla oli kiire huvittelemaan. Moni otti rikšän, ja paljasjalkaiset rikšapojat vetivät kylä lujaa kärryjään. Mutta minä olin tottunut marssimaan

eikä minulla ollut kiirettä mihinkään. Pidin siitä, että tunsin taas vaihteeksi kiinteän maan kengänpohjieni alla, ja merimiessäkki painoi paljon vähemmän kuin sotilasreppu ja kivääri. Säkissä minulla oli Colt-pistooli kainalokoteloi-
neen, parranajovehkeet ja vähän vaihtovaatteita.

Länsi-Kiinassa oli alkanut syysmonsuunin aika. Sää vastasi keskikesää Suomessa. Iltapäiväaurinko paahtoi kuin nuotiotuli vuohenkylkeä. Minulle tuli kuuma, mutta Länsi-Saharassa oli ollut kuumempi. Olin tottunut helteeseen.

Kaupunki ei näkynyt ulkosatamaan saakka. Laitureita, makasiineja ja höyry- ja purjelaivoja riitti kilometrikaupalla. Englantilaiset, saksalaiset ja japanilaiset alukset purkivat lastiaan sikin sokin, sulassa sovussa.

En ollut vielä ehtinyt edes rantakadulle, kun muuan räkänokkainen sänkileuka hongankolistaja horjahti eteeni tiilimakasiinin kulman takaa ja alkoi ladella käheällä äänellä suomeksi:

– Tää on vaarallinen kaupunki. Sä tarviit täällä suoje-
lijaa. Mä olen Huikan Olli ja sopivasta hinnasta mä voin tulla sun turvamieheksi. Mä tunnen tän kylän kuin omat taskuni.

Miesrähäjä tuoksahti sen verran vahvasti vanhalta viinalta ja vähän uudeltakin, että ainakin hän tunsu sataman kapakat. Epäilin, että hänellä oli porttikielto suurimpaan osaan niistä, jollei kaikkiin.

En tiedä, mistä Huikka oli arvannut minut suomalaiseksi. Ehkä hän tarjosi palveluksiaan kaikille vaaleille merimiehille.

– Kiitos, mutta enköhän minä pärjää, sanoin ja pujahdin Ollin ohitse.

– Perkele, mulle ei vittuilla! kuului takaani.

Ehdin kääntyä juuri ennen kuin Huikka hyökkäsi kimppuuni puukko edellä. Väistin iskun, heilautin merimies-säkkini hänen ohimoonsa ja irrotin otteeni säkistä. Kaatuessaan Huikka yritti vielä huitaista puukollaan. Väistin taas ja tartuin Huikan puukkokäden ranteeseen kaksin käsin. Kun hän rojahti kyljelleen, kiskaisin.

Ranteesta kuului napsahdus, käsi meni veltoksi ja puukko putosi maahan. Huikka huusi. Potkaisin puukon makasiinien välisen kujan varjoon, poimin merimies-säkkiäni takaisin olalle ja jatkoin matkaani. Huikka jäi maahan istumaan ja noitumaan ja pitelemään kättään.

Ehkä se paranisi, ehkä ei.

Rantakadulla vastaan tuli heti ensimmäinen merimieskapakka. Kävin juomassa yhden oluen. Puolet laivan väestä oli jäänyt siihen kapakkaan ja tuskin pääsisikään sen pitemmälle. Heillä oli vain pari päivää aikaa ennen seuraavaa lähtöä.

Kävelin Quai de Francen laitaa pohjoiseen jokirantaa pitkin. Höyrylaivojen pillit vihelsivät ja koneet jyskivät. Tavaraa kuljetettiin koko ajan satamasta eteenpäin ja sitä tuotiin sinne lastattavaksi valtamerilaivoihin hevosrattailla, käsikärryillä, kuorma-autoilla, proomuilla ja jokihöyryillä. Huangpun vastarannalla sauhusivat kaikenlaiset tehtaot, ja pienet katetut sampaanit puikkelehtivat rantojen välillä tai huviajelulla. Niissä myös asui kokonaisia perheitä. Jokilaivat kuljettivat matkustajia joensuun redille jääneisiin valtameriristeilijöihin tai niistä satamaan.

Pääsin satama-alueen läpi ilman uusia kahnauksia. Olin käynyt Shanghaissa pari kertaa aikaisemmin ja tunsin suunnilleen pääkadut. Muurin alun perin ympäröimä

kiinalainen vanhakaupunki jäi vasemmalle, ranskalais-sektori sen taakse ja pohjoispuolelle. Quai de France vaihtui Bundiin, jonka varrella ja siitä länteen sijaitsi kaupungin liike- ja huvikeskus. Se kuului jo kansainväliseen alueeseen eli brittien ja amerikkalaisten yhteiseen siirtokuntaan, jota britit hallinnoivat.

Quai de Francen päässä sen oikeassa laidassa jökötti jesuiittojen ylläpitämä Gutzlaffin signaalitorni, joka näytti Siccawein observatorion säätiedot Kiinan rannikolle. Jos taifuuni uhkasi, semaforin salkoon nousi varoituslippu. Heti signaalitornin jälkeen Bundilla oli tuore Suuren sodan muistomerkki rauhanenkeleineen.

Bundin vasemmalla laidalla kohosi länsimaistyyllisiä palatseja, joissa majaili kansainvälisiä pankkeja ja vakuutusyhtiöitä, loistohoteleja, herrainklubeja, laiva- ja öljy-yhtiöitä ja kauppahuoneita, North China Daily News -sanomalehti, sähkösanoma- ja puhelinyhtiö, tullit sekä Iso-Britannian ja Neuvosto-Venäjän lähetystöt. Heti Bundin alussa komeili Shanghai-klubi, jonne oli turha yrittää merimiesasussa. Ei kyllä tullut edes mieleen. Kävelin vain leveän rantabulevardin leveällä jalkakäytävällä ja nautin ihmisvilinästä, katu-kauppiaiden ja lehtipoikien huudoista, ulkomyyntikojujen eksoottisista tuoksuista, täpötäysien raitiovaunujen kolinas-ta ja kellonkilinästä. Kadun toisella puolella oli puistokais-tale ennen laitureita.

Rantakadun puolivälissä, tullirakennusta vastapäätä, sijaitsi tullin laiturit, johon jokilaiva oli juuri tuonut jonkin valtameriristeilijän matkustajat. Risteilijät jäivät yleensä ankkuriin Huangpujoen suulle, koska niiden oli hankala kääntyä vilkkaasti liikennöidyssä jokiuomassa. Länsimaiset

matkailijat ja liikemiehet jonottivat käsimatkatavaroineen tullikatokseen, jonka takana Bundin laidassa heitä odottivat oppaat, kantajat, rikšat ja vuokra-ajurit.

Palace-hotellin kulmasta käännyn Nanking Roadille, joka oli varsinainen kauppakatu. Sieltä löytyi kahdeksan tavarataloa ja lukuisia pienempiä liikkeitä, joilla oli myyntikojuja ulkonakin. Kauempana kadun varrella sijaitsi laukkarata. Kadun ylle narujen varaan viritetyt kyltit oli kirjoitettu kiinaksi, mutta liikkeiden ikkunoissa oli myös englantia. Suurin osa ihmisistä näytti kiinalaisilta tai muuten vain itämaisilta. Meitä länsimaisiakin oli kyllä melko paljon.

Täällä väenpaljous muuttui tungokseksi, jonka keskellä rikšat ja polkupyörätaksit ja hevos- ja käsikärryt ja muutama autokin pujottelivat. Sain tehdä töitä, että pääsin etenemään. Mutta tiesin, minne olin menossa. Olin käynyt siellä jo kerran.

Kolmikerroksisen kivitalon seinässä oli kaksi kylttiä. Tohtori Liu Ding lupasi myös perinteistä kiinalaista parannusta. Madame Litvanoff ilmoittautui selvänäkijäksi, joka ennusti tulevaisuutta.

Lääkärin vastaanotto odotushuoneineen oli alakerrassa, meedion pakeille joutui nousemaan portaat. Ilmoittautuin rouva Litvanoffin nuorelle kiinalaiselle vastaanottoapulaiselle englanniksi ja istuuduin odottamaan vuoroani.

Meitä oli kymmenkunta jonossa ennustajalle, ja saman verran eriaisteisia sairaita oli istunut ala-aulassa. Kaikki muut jonottajat näyttivät kiinalaisilta. Heissä oli miehiä ja naisia, keskiluokkaisia ja köyhiä. Rikkaat saivat varmasti tilata yksityiskäynnin kotiinsa sekä lääkäriltä että ennustajalta.

– Mister Hartman? Madame ottaa teidät nyt vastaan.

Nousin ihmeissäni. Olin näköjään ohittanut koko jonon. Mutta kukaan ei vastustellut, enkä minäkään pannut hanttiin. Minun puolestani madame sai itse päättää, missä järjestyksessä otti asiakkaansa vastaan.

Samoin oli käynyt viimeksi, kun olin ollut irlantilaisseilorin mukana ja jäänyt ulos odottamaan. Mick oli sivuuttanut paikalliset jonottajat.

Nyt vastaanottovirkailija avasi tukevan tammioven, kohotti tummaa samettiverhoa ja viittasi minut hämäämään huoneeseen, jossa tuoksui jokin suitsukkeen tapainen. Kun ovi sulkeutui takanani, ainoa valo tuli kynttilöistä, jotka paloivat pöydällä kuusihaaraisessa pronssisjalassa. Kynttilänjalan juurella oli pääkallo ja sen eteen oli ristitty sääriluut. Pöydällä oli myös kristallipallo, joka hohti himmeää, häilyvää valoa.

– Haluatte siis kuulla kohtalonne? madame Litvanoff kysyi karhealla äänellä ja venäläisellä aksentilla. Hän istui pöydän takana pitkässä mustassa kaavussa ja huppu päässä, vain kalpeat kädet ja tummat silmät valkuaisineen erottuivat.

– Kävin täällä pari kuukautta sitten kaverini Mickin kanssa, sanoin ja laskin merimiessäkkini lattialle. – Te ennustitte hänelle kallista hetkeä kauniin naisen kanssa ja kolkkoa vetistä kohtaloa.

– Ikävää, jos se ei toteutunut. Mitään takuutahan minä en voi antaa. Henget kertovat sen minkä kertovat, minä olen pelkkä välittäjä. Jonkinlainen tulkki.

– Ikävä kyllä ennustuksenne toteutui, sanoin. – Mick kävi täällä Shanghaissa naisissa ja häneltä varastettiin

lompakko. Kohta sen jälkeen hän huuhtoutui myrskyssä laivan kannelta Etelä-Kiinan mereen.

Madame räpäytti silmiään, mutta hänen kasvoillaan ei värähtänyt minkäänlaista ilmettä.

– Kuten sanoin, minä olen pelkkä meedio. En voi vaikuttaa ihmisten kohtaloon millään lailla. Haluatteko nyt kuulla omaan tulevaisuutenne?

– Antaa tulla, sanoin ja istuuduin rouvaa vastapäätä.

Madame katsoi kristallipalloon ja lausui kohtalokkaalla äänellä:

– Kohtaatte pian elämänne naisen. Hänellä on hymykuoppa toisessa poskessa. Hän tuottaa teille menestystä ja menetyksiä. Lisäksi saatte työtarjoituksen, josta ei kannata kieltäytyä.

Madame sanoi paljon muutakin, mutta se meni minulla yhdestä korvasta sisään ja toisesta ulos. Tuo alku riitti. Elämäni nainen, menestystä ja menetyksiä. Ja työtarjoinkin. Noilla pärjäisin.

Kuuntelin kärsivällisesti madamen litaniaa, jossa oli paljon vaikutteita ortodoksipapin posmotuksesta. Madame Litvanoff oli yksi niitä Venäjän vallankumousta paenneita emigrantteja, joita Shanghaissa vilisi. Moni heistä väitti olevansa entinen ruhtinas tai ruhtinatar, mutta harvalla heistä oli minkään lajin ammattitaitoa, kovin suuria työhaluja tai eritystä intoa opiskella uutta. Madame Litvanoffin huhuttiin olevan kenraalin leski. Ehkä hänen miesvainaansa oli todellisuudessa ollut kersantti kuten minäkin, mutta tsaarin armeijassa.

Väliin madame kyseli jotain. Vastailin yksitavuisesti murahdellen. Lopulta madame kyllästyi ja vaati maksun.

Hinta oli kova, mutta maksoin sen tinkimättä. Laivalta saatu lopputili poltteli taskussa.

Vai elämäni nainen, mietin kun astuin viimein ulos rouvan vastaanottohuoneesta – ja olin vähällä jäädä portaisiin ryntäävän tyylikkääseen kirkkaanvihreään silkkipukuun pukeutuneen nuoren kiinalaisnaisen alle. Hänellä oli hymykuoppa vasemmassa poskessa.

Oliko siinä nyt elämäni nainen?

– Hei! huudahdin. – Odottakaa!

Nainen ei kuunnellut, vaan paineli saman tien ulos ovesta ja katosi katuvilinään. Kun syöksyin ovelle, en erottanut häntä enää, mutta sitten näin kirkkaanvihreän qipaon korkean kauluksen pakenevan riksan selkänojan ja mustan tukan välissä muutaman sadan metrin päässä minusta länteen. Nainen oli noussut kyytiin.

Rikša katosi juuri vasemmalle kulman taakse. Sääntäsin perään.

Du Yuesheng ei mielellään ottanut turhia riskejä. Mutta nyt hänen oli saatava tietää tulevaisuutensa. Ja hän luotti vain Vanhaan Viisaaseen, joka päivysti vanhankaupungin pohjoisportilla rihkama- ja riisivellikauppiaiden joukossa. Suurin osa 1500-luvulla rakennetusta suojamuurista oli purettu, koska se oli jäänyt kasvavan kaupungin sisään, mutta täällä oli vielä pätkä jäljellä.

Valkoiseksi kalkitun muurin edessä kulkeva Boulevard des deux Républiques oli tavallista leveämpi katu, mutta keskellä kulkevat raitiovaunukiskot lohkaisivat siitä osansa. Nyt Dun luodinkestävä Rolls-Royce Silver Ghost valtasi vielä kaistaleen itselleen, kun se pysähtyi avoimen portin eteen kadun laitaan.

Dun lisäksi auton takaosassa matkusti kolme rotevaa henkivartijaa, jotka olivat pukeutuneet länsimaiseen tapaan tummaan pukuun ja knalliin. He olivat valkoisia venäläisiä, Venäjän bolševikkivallankumousta paenneita emigrantteja. Kaksi heistä jalkautui tarkistamaan aukion ja hätistämään kaupustelijat asiakkaineen loitommalle.

Yksi henkivartija jäi vahtiin ennustajan kojulle portin tuntumaan, toinen palasi jalkakäytävää pitkin Rolls-

Roycen takaovelle ja avasi sen. Hän kumarsi syvään ja ilmoitti:

– Teidän ylhäisyytenne, kaikki on valmista.

Du ja kolmas henkivartija nousivat autosta.

Du asteli venäläisten jättien keskellä muurin luokse ja pysähtyi Viisaan Vanhuksen kojun eteen. Vanhus seisojijojunsa takana ja katseli nöyrästi maahan.

– Kerro tulevaisuuteni, Du komensi.

Vanhus kaatoi teenlehtiä lautaselle kojunsa pöydällä ja katsoi välillä Duta varovasti kulmiensa alta. Lopulta hän rohkaistui sanomaan:

– Kohtaatte ison vaalean valkoisen venäläisen, joka pelastaa teidät ja nostaa teidät valtaan. Teidän kannattaa kohdella häntä hyvin.

– Vai iso vaalea valkoinen venäläinen... Du toisti mietteissään. – Mitä muuta?

– Ei muuta, vanhus sanoi, nyt varmana itsestään.

– Henget ovat puhuneet.

Du antoi miehelle pari hopeakolikkoa, ja mies oli ylitsevuotavan kiitollinen. Du lähti mietteissään palaamaan miestensä keskellä kohti Rolls-Roycea. Hän odotti jo näkevänsä Ison Vaalean.

Kulman takaa satamakadun suunnasta kolisteli raitiovaunu. Kumpikin vaunu näytti täpötäydeltä. Äkkiä vaunu pysähtyi jarrut kirskuen lähelle Dun Rollsia, vaikka siinä ei ollut pysäkkiä. Oliko vaunuun tullut jokin vika?

Sekä ensimmäisen että kolmannen luokan vaunusta loikki kummastakin päästä ulos muutama mies, jokaisella konepistooli kädessään. Aseet alkoivat rätistä ja sylkeä luoteja sarjatulella Duta ja hänen henkivartijoitaan kohti.

Ensimmäinen sarja kaatoi Dun edessä seisoneen tummapukuisen henkivartijan, jonka knalli kieri sivuun. Ennustajavanhus pinkaisi portista vanhaankaupunkiin yllättävän ketterästi. Du ja kaksi muuta henkivartijaa suojautuivat kokujujen taakse ja vastasivat tuleen pistooleillaan.

Pohjoisesta päin aukiolle karautti rikša, jonka kyydissä istui nuori kaunis vihreäpukuinen kiinalaisnainen. Hänen perässään juoksi iso vaalea mies, joka huusi jotakin ulkomaisten pirujen kielellä.

Merillä vietetyn vuoden jäljiltä olisin kyllä pärjännyt mainiosti mastoon kiipeämisessä, mutta juoksukuntoni ei ollut häävi. Jo pari kilometriä väentungoksessa hölkättyäni aloin hengästyä. Nainen oli selvästi huomannut minut, koska hän kierrätti rikšaa siksakkina sivukujilla. Mutta minä pidin pintani.

Kerran olin jo vähällä tavoittaa hänet, mutta juuri kun kurkotin kättäni kohti rikšakärryn takakahvaa, kompastuin kadulla retkottavan yksijalkaisen kerjäläisen kainalosauvaan ja lensin turvalleni. Nousin heti, istutin pudonneen lippalakia takaisin päähäni ja jatkoin takaa-ajoa. Ei ollut aikaa löylyttää kerjäläistä.

Sitten tulimme vanhan kivimuurinpätkän edestä kullevalle bulevardille, jolla oli käynnissä tiivistähtinen tultiastelu. Aseet paukkuivat ja räätisivät, ilma oli sakeana lyijyä. Täyteen ahdettu raitiovaunu oli pysähtynyt keskelle katua hopeanvärisen Rolls-Roycen kohdalle. Ihmiset pakenivat vaunuista suojan puolelle kirkuen.

Vaunun ympäriltä viitisentoista kiinalaista konepistoolimiestä tulitti Rollsia ja muurin edessä olevia kokujuja. Koppa-

lakkinen autonkuljettaja vastaili tuleen pistoolilla raollaan olevasta ikkunasta. Konepistoolien luodit kimpoilivat autos- ta, mutta muuriin ne jättivät jälkiä ja heiveröisiä bambu-kojuja ne tuhosivat tehokkaasti. Muutama mies kyyhötti kojujen suojassa ja ampui sieltä kertalaukauksia, yksi mies oli sortunut katuun kojujen ja Rollsin puoliväliin.

Autonkuljettajan tulitus oli tappavan tehokasta. Yksi konepistoolimies kaatui eteeni ja jäi siihen korisemaan viimeisiään. Minulla oli jo käsi merimiessäkissä Coltin perällä, mutta annoin Coltin olla ja tempaisin mieheltä Bergmannin käsistä. Loikkasin vaunun taakse ja tarkistin rumpulippaan, jossa oli enää seitsemän patruunaa. Oli siis syytä säästää kuteja.

Vaihdoin asean kertalaukaukselle ja pudotin saman tien lähimmän kiinalaisen, joka yritti kääntää Thompsoninsa minun suuntaani.

Samassa joku yritti kolkata minut takaapäin. Kuulin kahahduksen ja väistin, ja konepistoolin tukki vain nyhjäisi olkapäästäni. Tukevalta kiinalaiselta oli varmaan paukut loppuneet Thompsonista, kun hän lähti lähitaisteluun. Huitaisin miestä Bergmannin piipulla nenään. Nenästä purskahti verta ja se näytti siirtyvän poskelle, kaveri horjahti taaksepäin. Heilautin Bergmannin perää. Isku oikaisi nenän poskelta entiselle paikalleen ja heitti miehen kyljelleen kiveykselle.

Siinä vaiheessa joku räiskäisi raitiovaunun sivulta sarjan, joka raapaisi vasenta olkavarttani. Heittäydyin katuun, kurkistin kulman taakse konepistoolin piippua pitkin ja ammuin kaksi laukausta, jotka tekivät selvää kahdesta muusta konepistoolimiehestä.

SUOMALAINEN ONNENSOTURI PÄÄTYY GANGSTERIPOMON HENKIVARTIJAKSI 1920-LUVUN KUOHUVASSA SHANGHAISSA.

Sotien kouluma Hartman astuu laivasta Shanghain satamaan. Hän on päättänyt katsoa, mitä miljoona-kaupungissa on tarjolla.

Hartmanille ennustetaan kohtalokasta naista, menestystä ja menetyksiä. Pian hän kohtaa kaikki nämä ajautuessaan tekemisiin nuoren liikemiesgangsteri Du Yueshengin kanssa. Hartmanista tulee Dun henkivartija ja luottomies.

Dun johtama Vihreä liiga on mukana monessa: oopiumi- ja naiskaupassa, suojelukiristyksessä, uhkapelissä ja filmialalla. Poliisit ovat taskussa, mutta harmia aiheutuu sotaherroista ja poliitikoista, kuten myös kurittomista rikollisista. Hartmanin avulla Du nousee Shanghain alamaailman huipulle.

Toiminnantäyteinen *Shanghain ennustus* sukeltaa Kiinan kansainvälisimmän kaupungin kiehtovaan historiaan nuoren suomalaisen sotilaan silmin. Hartman on lähtenyt Hämeenlinnasta alaikäisenä jääkäriksi Saksaan, taistellut Suomen vapaussodassa, heimosodissa ja sen jälkeen Ranskan Muukalaislegioonassa. Nyt hän etsii paikkaansa Shanghaista, jossa kaikki on ostettavissa – joko rahalla tai väkivallalla. Löytääkö Hartman Kaukoidän suurkaupungista onnensa – ja jos löytää, saako hän pitää sen?

9 789528 507215

ISBN 978-952-850-721-5

84.2

www.docendo.fi

